

วิวาห์แลกละสัดการ

เขียน: **บ้านสายหมอก**

วิวาร์ແລກສັດຕິກ

ເຢີຍນ

ມ່ານສາຍหมอก

บรรณธิการและพิสูจน์อักษร

CherryPump

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ ห้ามมิให้ผู้ใดทำการคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลงเนื้อหาบางส่วนหรือทั้งหมด เพื่อผลิตเป็นรูปเล่มและ/หรือสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อการใด ๆ เว้นแต่ได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืนจะดำเนินการทางกฎหมายให้ถึงที่สุด

คำโปรย

จากสาวออฟฟิศยุค 5G สู่ยุค 80 ที่ไม่มีแม่แต่เตาแก๊ส! เพื่อ
หนีการถูกละเลย หลินหวานหวานจำใจต้อง ‘วิวาท์แลกบ้าน’ กับ
หนุ่มวิศวกรหน้านี้่ง แต่โหงพ้อหนุ่มก้อนหินถึงกลายเป็นคนคลั่ง
รักแถมเปย์หนักขนาดนี้ละ

แนะนำเรื่อง

วิเวียน สาวแกร่งเจ้าของแบรนด์เสื้อผ้ายุค 2026 ทะลุมิติ มาอยู่ในร่างของ ‘หลินหวานหวาน’ สาวน้อยอาภัพในยุค 80 ที่ กำลังจะถูกญาติใจร้ายขายไปใช้หนี้พนัน เพื่อเอาตัวรอดจากนรก บนดิน เธอจึงตัดสินใจเสนอ “วิวาท์แลกเปลี่ยน” กับ ‘โจวเฉิง’ นายช่างหน้าหนังผู้กำลังต้องการทะเบียนสมรสเพื่อขอโควตา บ้านพักสวัสดิการ

จากคนแปลกหน้าสองคนที่มาอยู่ร่วมกันเพราะ ผลประโยชน์ วิเวียนต้องงดสารพัดกลยุทธ์จากโลกอนาคตมาพลิก พินชีวิตในห้องรูกงให้กลายเป็นวิมาน พร้อมรับมือกับญาติมหา ภัยและเพื่อนร่วมงานซื่อจฉา โดยหารู้ไม่ว่าภายใต้ท่าทีเย็นชานั้น สามีในนามของเธอกำลังค่อย ๆ เปลี่ยนจากก้อนหินไร้ใจ กลายเป็นสามีสายเปย์ที่พร้อมเทหมดหน้าตักเพื่อปกป้องเธอ

ตอนที่ 1

ทะลุมิติมาเจอเสาหินเดินได้

วิเวียนลืมนตาตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกมึนงงเหมือนโลกหมุนคว้าง สิ่งแรกที่หญิงสาวรับรู้ไม่ใช่เพดานห้องนอนในคอนโดหรู ย่านลู่เจียจู่ยใจกลางเซี่ยงไฮ้ที่คุ้นเคย

แต่กลับเป็นโครงสร้างไม้เก่าที่ดูเหมือนจะพังลงมาได้ทุกเมื่อ

ร่างบอบบางพยายามยันตัวลุกขึ้นนั่ง แต่ร่างกายกลับหนักอึ้งไม่ฟังสิ่งที่สมองสั่งการ เมื่อก้มลงมองสำรวจตัวเอง ความตกใจก็พลุ่งพล่านขึ้นมาทันที

บนตัวของเธอคือชุดเจ้าสาวสีแดงสด... แต่งชนิดที่ว่าวูกระจิงเห็นแล้วต้องวิ่งเข้าไป เป็นชุดสไตล์จีนย้อนยุคที่ดูเซ็กซี่ระเบิดระเบ้อ แถมยังปกปิดหงส์มังกรด้วยด้ายสีทองที่ดูปลอมเปลือกที่สุดเท่าที่โลกนี้เคยมีมา

(เดี๋ยว... นี่มันเรื่องบ้าอะไร? เมื่อกี้ฉันยังนั่งไลฟ์สดขายเสื้อผ้าคอลเลกชันใหม่ของแบรนด์ตัวเองอยู่เลยไม่ใช่หรือ? ยอดออเดอร์กำลังพุ่งทะลุเป้าแท้ ๆ หรือว่าฉันวูบคาโกดั่งเพราะโหม

งานหนักเกินไป? โธ่เอ๊ย... อุตส่าห์ปั้นแบรนต์มากับมือ ตั้งแต่เลือก
ผ้า ออกแบบ ยันทำบัญชีบุคคลเอง ฉันทันยังไม่ได้ใช้เงินเสวยสุขเลย
นะ)

หญิงสาวพยายามดึงทิ้งชุดประหลาดนั้นออกด้วยความ
หงุดหงิด แต่แล้วเสียงพุดคุยที่ตั้งลอดเข้ามาจากหน้าประตูก็ทำให้
มือเรียวต้องชะงัก

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่าถ้าแก่หวัง สินค้าคุณภาพแน่นอน นัง
เด็กนี่มันหัวอ่อน ว่านอนสอนง่ายยิ่งกว่าลูกแมวเชื่อง ๆ อะอีก แค
งูมันนิดหน่อยมันก็กลัวจนตัวสั่นงก ๆ เงิน ๆ แล้ว”

เสียงของผู้หญิงวัยกลางคนพุดด้วยน้ำเสียงกระหึ่มยิ้มย่อง
ฟังดูเจ้าเล่ห์เพทุบายจนน่าขนลุก ตามมาด้วยเสียงแหบพร่าของ
ผู้ชายอีกคน

“แน่ใจนะสหายจาง? ฉันทันเห็นมันผอมแห้งแรงน้อยจะตาย
หน้าซีดเป็นไก่อต้ม จะทำงานบ้านไหวหรือ? ฉันทันจ่ายไปตั้ง 500
หยวนเชียวนะ แถมยังต้องเสียตัวซื้อจักรเย็บผ้าอุตสาหกรรมไปอีก
ใบ ถ้ามันตายคาเตียงหรือเป็นลมล้มพับไปตั้งแต่วันแรก ฉันทันจะเอา
อะไรไปคืนทุน?”

“โธ่! ถ้าแก่หวังอย่าดูคนที่ภายนอกสิ ถึงนังนี้จะดูผอม แต่

มันอี๊ดจะตายไป ฉันทั้งงานมันมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ทั้งหาบน้ำ ผ่า
พิน ซักผ้า มันทำได้หมดแหละ รับรองว่าคุ้มค่าสินสอดแน่นอน
พรุ่งนี้ฤกษ์ดี มารับตัวไปเข้าหอได้เลย”

คำพูดเหล่านั้นเหมือนกุญแจที่ไขประตูความทรงจำ
บางอย่างให้ทะลักเข้ามาในหัวราวกับเขื่อนแตก

เจ้าของร่างนี้ชื่อ ‘หลินหวานหวาน’

สาวน้อยวัย 19 ปี ผู้มีชีวิตอาภัพยิ่งกว่านางเอกละครน้ำ
เน่า พ่อแม่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุโรงงาน ทำให้เธอต้องมาอาศัยอยู่
กับลุงและป้าสะใภ้ใจมารที่จ้องจะสูบเลือดสูบเนื้อ หลานสาวคน
เดียวกลายเป็นคนรับใช้ในบ้าน และล่าสุด... แผนการชั่วร้ายที่สุด
คือการขายหลานกิน!

(โอ้โห! พล็อตละครน้ำเน่าชัด ๆ ขายหลานแลกจักรเย็บผ้า
เนี่ยนะ? ตรรกะป่วยมากแม่ จักรเย็บผ้ามันสำคัญกว่าชีวิตคนหรือ
ไง? แล้ว 500 หยวนสมัยนี้มันเยอะขนาดไหนกันเชียว ถึงกับต้อง
ค้ามนุษย์กันเลยเหรอ?)

นี่ฉันทหลุดเข้ามาอยู่ในยุคไหนเนี่ย ยุคที่กฎหมายมีไว้แค่
ประดับฝาบ้านหรือไง? คอยคุณะแม่จะฟ้องศาลโลก ฟ้องสหพันธ์
สตรี ฟ้องให้หมดตัวเลยคอยดู (ไอ้พวกมนุษย์ป่าใจทราวม)

ถึงแม้ในใจของวิเวียนสาวแกร่งแห่งยุค 2026 จะก่นด่า
สาปแช่งด้วยถ้อยคำที่เซนเซอร์แทบไม่ทัน แต่ร่างกายของหลิน
หว่านหว่านกลับตอบสนองด้วยความหวาดกลัวตามสัญชาตญาณ
เดิม มือไม้ของเธอสั่นเทาอย่างควบคุมไม่ได้ น้ำตาเม็ดโตเอ่อล้น
ออกมาคลอเบาโดยอัตโนมัติ

(เฮ้ย! หยุดนะ! อย่าเพิ่งมาร้องไห้ตอนนี้สิวิเวียน เก็บน้ำตา
ไว้ก่อน ตอนนี้ต้องใช้สมอง ถ้าชินมัวแต่นั่งบีนน้ำตาเป็น
นางเอกเอ็มวีอยู่ตรงนี้ พรุ่งนี้เช้าฉันได้กลายเป็นเมียตาแก่โรงฆ่า
สัตว์นั่นแน่ ๆ ไม่เอาไว้ย สเปกฉันต้องระดับ CEO หรือโอป้า
เกาหลีเท่านั้น จะมาจบที่ลุงแก่ฟงพลู๊ยแบบนี้ไม่ได้)

วิเวียนหรือตอนนี้ก็คือหลินหว่านหว่านสุดหายใจเข้าลึก ๆ
พยายามตั้งสติ กวาดตามองไปรอบ ๆ ห้องที่ถูกใช้เป็นห้องซัง
ชั่วคราว ประตูไม้ด้านหน้าถูกล็อกด้วยแม่กุญแจตัวใหญ่จากด้าน
นอกอย่างแน่นหนา ไม่มีทางที่จะพังออกไปได้ด้วยแรงอันน้อยนิด
นี้แน่

สายตาของเธอไปสะดุดเข้ากับหน้าต่างระบายอากาศบาน
เล็กที่อยู่สูงเกือบติดเพดาน ไม้กระดานตรงนั้นดูเก่าและเผยออก
เล็กน้อย

เห็นหนทางรอดแล้ว!

หญิงสาวกัดฟันลุกขึ้นยืน แม้ขาจะสั่นพับ ๆ เหมือนลูกนกเพิ่งหัดเดิน เธอรีบก้มลงถอดรองเท้าผ้าปักลายดอกไม้ที่แสนจะเดินยากนั้นออก เอาเชือกกรองเท้ามาผูกต่อกันแล้วคล้องไว้ที่คอ เพื่อไม่ให้เป็นภาระมือ

จากนั้นก็ลากกองพินที่วางระเกะระกะอยู่มุมห้องมาซ้อนกันให้สูงพอที่จะเหยียบขึ้นไปได้

เธอก้าวเท้าเปล่าขึ้นไปบนกองพินอย่างทุลักทุเล ร่างกายนี้ช่างอ่อนแอเหลือเกิน แค่ยกแขนดึงตัวเองขึ้นไปเกาะขอบหน้าต่าง กล้ามเนื้อแขนก็สั่นประทุ้งราวกับจะฉีกขาด

“ฮีบ!”

(โอย... แขนหรือตะเกียบเนี่ย ไม่มีแรงเลยว๊าย! ปกติฉันยกเวทเข้ายิมทุกวัน บอดี้เวทได้เป็นร้อยครั้ง มาอยู่ในร่างนี้แค่ดึงตัวขึ้นหน้าต่างแค่นี้ก็หน้ามืดแล้ว วิตามินบีรวมด่วน ๆ เลยแม่)

หลินหวานหวานรวบรวมแรงเฮือกสุดท้าย ถีบตัวเองลอดผ่านช่องหน้าต่างแคบ ๆ นั้นอย่างยากลำบาก เสียใจไม่เกี่ยวแขนเสื้อจนขาดเป็นทางยาว แต่เธอไม่สน พยายามตะเกียกตะกายพาตัวเองออกไปสู่โลกภายนอก แล้วทิ้งตัวตกลงสู่พื้นดินด้านล่าง

ตู่บ!

“โห้ย!”

ความเจ็บปวดแล่นปราดขึ้นมาจากข้อเท้าทันทีที่เท้าสัมผัสสพื้นดินขรุขระ หญิงสาวกัดริมฝีปากแน่นจนได้กลิ่นคาวเลือดเพื่อกลั้นเสียงร้องไม่ให้เล็ดลอดออกมา

เธอพุงตัวลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว แม้จะเจ็บจนน้ำตาเล็ดแต่สัญชาตญาณเอาตัวรอดมันสั่งให้ขาต้องขยับ ที่นี่คือตรอกแคบ ๆ หลังบ้าน ซึ่งเชื่อมต่อกับเขาวงกตของชุมชนแออัดที่จะพาออกไปสู่ตลาดมืดได้

“เฮ้ย! เสียงอะไรนะ” เสียงตะโกนของป่าสะใภ้ดังแว่วมาจากในบ้าน หล่อนคงได้ยินเสียงเธอกระโดดลงมา

(ช่วยแล้ว! หูดีอย่างกับเรดาร์จับชีพनावุธ วิ่งสิวิเวียน วิ่งแบบนักวิ่งทีมชาติ)

หลินหวานหวานรีบสวมรองเท้าลวก ๆ แล้วออกตัววิ่งทันทีโดยไม่หันกลับไปมอง ขาสั้น ๆ ของร่างนี้พยายามขอยเท้าให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เลี้ยวซ้ายที่ขวาที่ไปตามตรอกซอยที่คดเคี้ยวราวกับเขาวงกต

หัวใจดวงน้อยเต้นแรงจนแทบจะกระดอนออกมานอกอก

ไม่ใช่แค่ความเหนื่อย แต่มันคือความกลัวตายที่จับต้องได้จริง ความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมบอกเธอว่า ถ้าถูกจับกลับไปได้ คราวนี้คงโดนขังลี้มจนกว่าจะถึงเวลาส่งตัวแน่นอน

เธอวิ่งมาจนถึงทางแยกที่จะทะลุออกถนนใหญ่ หวังจะเข้าไปปะปนกับฝูงชนเพื่อพรางตัว แต่ด้วยความรีบร้อนและไม่คุ้นชินกับเส้นทาง ทันทีที่เธอพุ่งตัวพ้นมุมตึก ร่างบอบบางก็ปะทะเข้ากับกำแพงอะไรบางอย่างที่ขวางทางอยู่อย่างจัง

ปึก!

แรงกระแทกนั้นหนักหน่วงจนเธอรู้สึกเหมือนวิ่งชนเสาหินคอนกรีต ร่างผอมบางกระดอนกลับหลัง เสียหลักเตรียมจะหงายหลังล้มตึงลงไปกองกับพื้น

(จบกัน! หัวฟาดพื้นความจำเสื่อมพล็อตซ้ำซากแน่)

แต่ในวินาทีวิกฤตนั้น ท่อนแขนแข็งแรงดุจคีมเหล็กคู่หนึ่งก็ตวัดคว้าเอวคอดกิ่วของเธอไว้ได้ทัน แรงดึงมหาศาลกระชากเธอกลับเข้าไปหาตัวเขา ทำให้ร่างของทั้งสองปะทะกันอีกครั้ง

หน้าหวานใสกระแทกเข้ากับแผงอกกว้างที่แข็งแกร่งราวกับแผ่นเหล็ก ภายใต้เสื้อผ้าเนื้อหยาบนั้น เธอสัมผัสได้ถึงกล้ามเนื้อที่เกร็งแน่นทุกสัดส่วน

เขาดึงเธอเข้าไปแนบชิดจนแทบไม่มีช่องว่างให้อากาศไหลผ่าน หลินหวานหวานเงยหน้าขึ้นมองด้วยความตื่นตระหนกผสมตกตะลึง สบเข้ากับดวงตาคมกริบดูเฉยเฉยเยี้ยวคู้หนึ่งภายใต้คิ้วเข้มที่ขมวดมุ่นเข้าหากัน

(เซร์ดุด... งานดี! เดี่ยว ๆ หยุดก่อนอีหญิง ไม่ใช่เวลามาหิวผู้ชายใหม่ แต่... พระเจ้าช่วยกล้วยทอด ออกแน่นมากแม่ นี่คนหรือหุ่นยนต์กันดัม ทำไมมันแข็งขนาดนี้)

ผู้ชายตรงหน้าสูงใหญ่ราวยักษ์ปักหลั่นเมื่อเทียบกับร่างแคระแกร็นของเธอ เขายืนนิ่งเหมือนภูผาที่ไม่มีวันสั่นคลอน แม้เธอจะชนเขาเข้าเต็มแรง แต่เขาก็กลับไม่ขยับเลยแม้แต่นิดเดียว

วินาทีนั้น โลกทั้งใบเหมือนหยุดหมุน ร่างกายของเธอแนบชิดติดกับเขาในท่าทางที่ล่อแหลมที่สุด

บทที่ 2

ข้อเสนอวิวิธ

ไออุ่นร้อนระอุแผ่ออกมาจากแผงอกกว้างที่แนบชิดอยู่กับ
ใบหน้าของหลินหวานหวาน มันตัดกับอากาศเย็นเยียบของปลาย
ฤดูใบไม้ร่วงอย่างชัดเจน เป็นอุณหภูมิร่างกายของผู้ชายที่สูบฉีด
เลือดลมอย่างรุนแรง

ความแข็งแกร่งของกล้ามเนื้อใต้เสื้อผ้าเนื้อหยาบนั้นทำให้
เธอรู้สึกเหมือนกำลังกอดเสาหินอ่อนที่ตั้งตระหง่านอยู่หน้าจัตุรัส
เทียนอันเหมิน มากกว่ากอดมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ

(อ๊อ... จมูกฉัน! ตั้งจะหักไหมเนี่ย? นี่คนหรือกำแพงเมือง
จีน แข็งโป๊กไปหมดทุกส่วนเลยหรือไงพ่อคุณ)

หญิงสาวครางฮือฮาในลำคอด้วยความเจ็บปนจุก แต่ยังไม่
ทันจะได้ผละตัวออก เสียงฝีเท้าที่วิ่งไล่กวดมาก็ดังใกล้เข้ามาจนน่า
ใจหาย

“นั่งเด็กนั่นหายไปไหนแล้ว ไวปานลิงลม” เสียงป้าสะไ้
ตวาดแว๊ด ๆ ดังมาจากปากตรอก

หลินหวานหวานสะดุ้งเฮือก สัญชาตญาณเอาตัวรอด

ทำงานทันที แทนที่จะถอยหนี เธอกลับตัดสินใจเบียดตัวเข้าหา
ร่างสูงใหญ่ตรงหน้าให้แน่นแฟ้นยิ่งกว่าเดิม มือเล็ก ๆ ที่สั่นเทา
ขยุ้มเสื้อเครื่องแบบของเขาไว้แน่น รวากับลูกนกที่กำลังหาที่กำบัง
พายุ

“ซ...ช่วยด้วยค่ะสหาย”

เธอเงยหน้าขึ้นสบตาเขา ปรับสีหน้าให้ดูน่าสงสารที่สุด
ดวงตากลมโตฉ่ำน้ำคลอเบา ริมฝีปากมึนแน่นเหมือนพยายาม
กลั้นเสียงสะอื้น

(แก็กตึงต้องมา รางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยมแห่งปี
ต้องเป็นของฉัน มองตาฉันสิพี่ชาย เห็นความอ่อนแอไร้ทางสู้
นี้ไหม? ช่วยฉันเดี๋ยวนี้ไม่งั้นฉันจะแก๊งเป็นลมใส่ตรงนี้แหละ)

โจวเฉิงยืนตัวแข็งที่อรวารกับถูกสาป เขาเป็นถึงหัวหน้า
หน่วยซ่อมบำรุงที่เคยผ่านงานเสี่ยงตายมานับไม่ถ้วน แต่ไม่เคยมี
สถานการณ์ไหนทำให้เขาทำตัวไม่ถูกเท่านี้มาก่อน

จู่ ๆ ก็มี ‘ก้อนแป้งนุ่มนิ่ม’ ในชุดเจ้าสาวสีแดงพุ่งเข้ามาชน
แล้วยังกอดเขาไว้แน่นจนเขาสัมผัสได้ถึงสัดส่วนโค้งเว้าที่
เบียดเสียดกับหน้าท้องและต้นขาของเขาอย่างชัดเจน

กลิ่นหอมอ่อน ๆ ลอยมาแตะจมูก ตัดกับกลิ่นน้ำมันเครื่อง

และกลืนสนิมเหล็กที่เขาคุ้นเคยอย่างสิ้นเชิง

“สหาย... ปล่อยก่อน” เสียงทุ้มต่ำเอื่อยขึ้นอย่างตะกุกตะกัก เขาพยายามจะแกะมือเธอออก แต่กลุ่มคนที่วิ่งไล่มาก็ไหลพันมุ่ม ตึกมาพอดี

หลินหว่านหว่านกลั้นหายใจ ชูหน้าลงกับบอกเสื้อเขาจนมืด กลุ่มคนพวกนั้นวิ่งผ่านหน้าตรอกไปโดยไม่ทันสังเกตเห็น คนสองคนที่ยืนหลบอยู่ในมุมมืด หรือต่อให้เห็น ก็คงเห็นแค่แผ่นหลังกว้างของชายร่างยักษ์ที่ยืนบังร่างเล็ก ๆ ของผู้หญิงไว้จนมืด

“ไปทางโน้น ฉันทเห็นเงาแวบ ๆ” เสียงป่าสะใภ้ตะโกนนำทาง ก่อนที่เสียงฝีเท้าจะห่างออกไป

เมื่อความเงียบกลับคืนมา หลินหว่านหว่านก็ถอนหายใจ ออกมาอย่างโล่งอก ร่างกายที่เกร็งเขม็งค่อย ๆ ผ่อนคลายลง ขาที่อ่อนแรงทำท่าจะทรุดพับลงไปกองกับพื้น

แต่ท่อนแขนแข็งแรงของโจวเฉิงยังคงประคองเอาเธอไว้แน่น เขาไม่ได้ผลักไส แต่ก็ไม่ได้ดึงเข้าหา เพียงแค่พยุงไว้ไม่ให้ล้มตามมารยาท

“พวกเขาไปแล้ว” เขาพูดสั้น ๆ พลาจันตัวเธอออกเบา ๆ รักษาระยะห่างอย่างสุภาพชน

“คุณปลอดภัยแล้วสหาย”

หลินหวานหวานเงยหน้าขึ้นมองผู้มีพระคุณเต็มตาเป็นครั้งแรก

ชายหนุ่มตรงหน้ามีใบหน้าที่คมเข้ม ผิวสีแทนกร้านแดด คิ้วพาดเฉียงดูดุดัน จมูกโด่งเป็นสัน และริมฝีปากหยักลึกที่เฝ้ามเป็นเส้นตรง เขาดูเหมือนพระเอกหนังแอ็กชันฮ่องกงยุค 80 ที่หลุดออกมาจากโปสเตอร์หน้าโรงหนัง

(แม่เจ้าไว้ย... หล่อแบบตะโกน หล่อแบบดิบเถื่อน นี่มันเด็ดดีที่ไม่ได้แปลว่าพ่อ แต่เดี๋ยวนะ... สายตาเย็นชาแบบนี้คืออะไร? นี่ฉันสวยขนาดนี้ พี่ไม่คิดจะหวั่นไหวหน่อยหรือ? หรือพี่ชอบเครื่องจักรมากกว่าผู้หญิง?)

“ข...ขอบคุณมากค่ะสหาย ถ้าไม่ได้คุณ ฉันคงแย่แน่ ๆ”
เธอแสร้างทำเสียงสั้นเครือ ยกหลังมือขึ้นปาดน้ำตาที่ไม่มีอยู่จริง

“ฉัน... ฉันถูกบังคับให้แต่งงานกับคนแก่คราวพ่อ ฉันกลัวมากเลยหนีออกมา”

โจวจิ้งขมวดคิ้วเล็กน้อย สายตาของเขาเหลือบมองชุดเจ้าสาวสีแดงที่ขาดวินและเปราะอะเปื้อนฝุ่นโคลน ก่อนจะพยักหน้ารับรู้เพียงสั้น ๆ

“แจ้งตำรวจไหม? สถานีอยู่หัวมุมถนนหน้า”

(แจ้งตำรวจ? โอ๊ยพ่อคนชื่อ ยุคนี่เรื่องในครอบครัวตำรวจ เขาไม่ยุ่งหรอกยะ ขึ้นไปแจ้ง เขาก็ส่งฉันกลับบ้านไปปรับความเข้าใจกันนะสิ)

“ไม่ได้ นะคะ” เธอโพล่งออกมาเสียงดังจนเขาเลิกคิ้ว ก่อนจะรีบปรับเสียงให้อ่อนลง

“เอ่อ... คือ... พวกเขามีเส้นสายคะ ตำรวจช่วยอะไรไม่ได้หรอก ฉัน... ฉันไม่มีที่ไปแล้ว”

หลินหวานหวานก้มหน้างู้ด พยายามใช้สมองประมวลผลหาทางรอดอย่างรวดเร็ว เธอไม่มีเงิน ไม่มีตัวอาหาร ไม่มีบัตรประจำตัว ถ้าปล่อยผู้ชายคนนี้ไป เธอต้องเร่ร่อนและถูกจับกลับไปแน่ ๆ

สายตาของเธอเหลือบไปเห็นกระดาษแผ่นหนึ่งที่โผล่ออกมาจากกระเป๋าเสื้อหน้าอกของเขา ตราประทับสีแดงบนกระดาษเขียนว่า

“ใบคำร้องขออนุมัติบ้านพักสวัสดิการ - โรงงานเครื่องจักรกลที่ 1” และสถานะที่ระบุไว้คือ “รอพิจารณา (ขาดคุณสมบัติสมรส)”

สมองของสาวมาร์เก็ตติ้งยุค 2026 ทำงานเร็วยิ่งกว่าชิปประมวลผลคอมพิวเตอร์

(เดี๋ยวนะ... เขาอยากได้บ้าน แต่ติดตรงที่ยังไม่แต่งงาน? ส่วนฉัน... อยากได้ที่ซुकหัวนอน แต่ไม่อยากแต่งกับตาแก่? นี่มัน... Win-Win Solution ชัด ๆ)

หลินหวานหวานเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง คราวนี้แววตาหวาดกลัวหายไปวูบหนึ่ง แทนที่ด้วยประกายความมุ่งมั่นและเจ้าเล่ห์นิด ๆ แบบที่โจวจิ้งดูไม่ออก

เธอเอื้อมมือไปคว้าชายเสื้อเขาไว้แน่น

“สหายคะ... ฉันเห็นใบคำร้องในกระเป๋าคุณ”

โจวจิ้งชะงัก มือหนาตะปบไปที่กระเป๋าเสื้อตัวเองทันทีด้วยความระแวง

“คุณ... คุณกำลังเดือดร้อนเรื่องขอบ้านพักใช่ไหมคะ? เพราะคุณยังโสด?” เธอรุกต่อทันที ไม่เปิดโอกาสให้เขาตั้งตัว

“มันไม่ใช่เรื่องของคุณ” เขาตอบเสียงแข็ง เตรียมจะหันหลังเดินหนี

“เดี๋ยวก่อนค่ะ!” หลินหวานหวานก้าวไปขวางหน้าเขาไว้สุดหัวใจเข้าลึก ๆ แล้วงวดไม้ตายออกมา

“เรามาแลกเปลี่ยนกันไหมคะ?”

โจวจิ้งหยูตมองเธอด้วยสายตาว่างเปล่า “แลกเปลี่ยน?”

“ใช่ค่ะ... คุณต้องการทะเบียนสมรสเพื่อเอาบ้าน ส่วนฉันต้องการที่หลบภัยเพื่อไม่ให้ถูกจับขาย”

เธอมองลึกเข้าไปในดวงตาสีดำสนิทคู่นั้น พยายามส่งกระแสจิตสะกดจิตเขา

(เอาสิพี่ชาย! ดีลดีขนาดนี้หาที่ไหนไม่ได้แล้วนะ เมียก็มีบ้านก็ได้ แถมเมียยังสวยระดับนางงามเชียงใหม่ (ในอนาคต) ขนาดนี้ อย่าเล่นตัวนักเลยนะ)

“ฉันจะเป็นภรรยาในนามให้คุณเอง ฉันทำงานบ้านได้ ซักผ้าได้ ทำอาหารได้ (โกหกทั้งเพ) ฉันจะไม่ก้าวก่ายชีวิตส่วนตัวของคุณ และเมื่อคุณได้บ้านแล้ว... ถ้าวันหนึ่งคุณเจอคนที่รักจริง ๆ เราค่อยหย่ากันก็ได้”

โจวจิ้งหยูติดตามองผู้หญิงแปลกหน้าในชุดเจ้าสาวมอมแมมตรงหน้า ความคิดในหัวเขาคั่นยุ่งเหยิง ปกติเขาเกลียดเรื่องยุ่งยากและเกลียดผู้หญิงที่ดูมารยา แต่ข้อเสนอของเธอมัน... ตรงจุดที่เขาต้องการพอดี

“คุณชื่ออะไร?” เขาถามเสียงเรียบ

“หลินหวานหวานคะ” เธอยิ้มหวานหยดย้อย รอยยิ้มที่ทำให้โลกสีเทา ๆ ของยุค 80 ดูสดใสขึ้นมาทันตาเห็น

“แล้วคุณล่ะคะ สหาย?”

โจวเฉิงนิงไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบกลับมามีน้ำเสียงที่หนักแน่น

“โจวเฉิง... ผมชื่อโจวเฉิง”

(เสร็จฉันทัว! เตรียมตัวเป็นคุณนายโจวได้เลยยัยวิเวียน)

“งั้นเราไปอำเภอดอนนี้เลยไหมคะสหายโจว? เดี่ยวตลาดวาย”

บทที่ 3

ข้อเสนอที่ถูกปิดตก

โจวเฉิงขมวดคิ้วแน่นจนแทบจะผูกเป็นปมเชือกทหารเรือ เขามองหญิงสาวในชุดเจ้าสาวมอมแมมตรงหน้าด้วยสายตาที่เหมือนกำลังมองเครื่องจักรที่น็อตหลุดออกมาสักตัว

“ไปอำเภอก่อน? เดี๋ยวนี้?” เขาทวนคำถามเสียงเข้ม แกว่งตามคมกริบกวาดมองเธอตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่างพิจารณา

“สหายหลิน การแต่งงานไม่ใช่การไปเดินตลาดสหกรณ์เพื่อซื้อผักกาดขาวนะ คุณคิดจะจืดก็จืด คิดจะเลิกก็เลิกหรือไง?”

เขาแคะมือเธอออกจากชายเสื้อของเขาอย่างนุ่มนวลแต่เด็ดขาด ก่อนจะถอยหลังออกไปหนึ่งก้าวเพื่อรักษาระยะห่างตามธรรมเนียมปฏิบัติ

“ผมเป็นทหารปลดประจำการ เป็นสมาชิกพรรค และเป็นหัวหน้าหน่วยงาน ผมทำอะไรตามใจชอบแบบนั้นไม่ได้ ทุกอย่างต้องมีระเบียบขั้นตอน ต้องมีหนังสือรับรองจากหน่วยงานต้นสังกัด ต้องมีการตรวจสอบประวัติ 3 ชั่วโมง”

คำพูดของเขาเหมือนน้ำเย็นจัดจากแม่น้ำฮวงโหที่สาครโครม

ลงมากลางแสกหน้า

หลินหว่านหว่านชะงักไปครู่หนึ่ง

(เวร... ลืมไปเลย นี่มันจีนยุค 80 นี่หว่า ยุคที่ระบบราชการ
แข็งยิ่งกว่ากำแพงเมืองจีน จะแต่งงานก็ต้องขออนุญาตหัวหน้า
งาน ต้องมีใบรับรองความประพฤติบ้างบอคอตก ไม่ใช่เดินจูงมือ
ไปสำนักงานเขตแล้วจบ ตายล่ะวา... แล้วฉันจะเอาใบรับรองมา
จากไหนกัน? ป้าสะใภ้คงจะออกใบมรณะบัตรให้ฉันมากกว่า
ใบรับรองสถานภาพโสดนะสิ)

แต่ภายนอก หลินหว่านหว่านกลับทำท่าทางตกใจจนตัวสั่น
ริมฝีปากบางเข้มแน่นอย่างน่าสงสาร

“ฉ...ฉันรู้ค่ะสหายโจว” เธอพูดเสียงอ่อย ก้มหน้าลงต่ำจน
คางชิดอก

“แต่สถานการณ์ของฉันตอนนี้... ถ้าฉันกลับไปขอใบรับรอง
ที่คอมมูนหมู่บ้าน ป้าสะใภ้ต้องขังฉันไว้แน่ ๆ แล้วชีวิตลูกผู้หญิง
ตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งก็จะจบสิ้นลงตรงนั้น”

เธอเงยหน้าขึ้นมาช้า ๆ ปล่อยให้ น้ำตาหยดหนึ่งไหลลงมา
ผ่านแก้ม (เทคนิคส่งน้ำตาได้ตั้งใจระดับนักแสดงรางวัลม้าทองคำ)

“ฉันแค่อยากมีชีวิตรอดค่ะ สหายโจว คุณเป็นคนดี คุณ

ช่วยฉันมาครั้งหนึ่งแล้ว จะไม่ช่วยให้ตลอดรอดฝั่งเขียวหรือคะ?”

โจวเฉิงถอนหายใจหนัก ๆ เขาแพ้น้ำตาผู้หญิง และที่สำคัญ
ข้อเสนอของเธอมันก็กววนใจเขาอยู่ไม่น้อย

เรื่อง ‘บ้านพักสวัสดิการ’ เป็นปัญหาโลกแตกสำหรับเขา
จริง ๆ ทางโรงงานมีโควตาจำกัด และเขาซึ่งเป็นหนุ่มโสดมักจะถูก
เบียดตกอันดับเสมอ โดยพวกรุ่นพี่ที่มีลูกเมียแล้วอ้างความจำเป็น
แข่งคิวไปตลอด ปีนี้เป็นปีสุดท้ายที่เขาจะมีสิทธิ์ยื่นเรื่อง ถ้าพลาด
รอบนี้ เขาคงต้องนอนในหอพักรวมเหม็นอับที่เต็มไปด้วยกลิ่นเท้า
และเสียงกรนไปจนแก่ตาย

“ผมเห็นใจคุณนะสหายหลิน” โจวเฉิงพูดเสียงอ่อนลง
เล็กน้อย

“แต่ผมไม่รู้อะไรเกี่ยวกับคุณเลย คุณอาจจะกลายเป็นสายลับ
จากไต้หวัน เป็นพวกปัญญาชนหนีคดี หรือ...” เขาเว้นช่วงไปนิด
หนึ่ง สายตาเหลือบมองชุดเจ้าสาวสีแดงฉูดฉาด

“...หรือคุณอาจจะมีพันธะอยู่แล้ว”

คำว่า ‘รองเท้าขาด’ (หญิงไม่ดี) ติดอยู่ที่ริมฝีปาก แต่เขา
เป็นสุภาพบุรุษพอที่จะไม่พูดมันออกมา

(หน้อย... อีตาขอนไม้! คิดว่าฉันเป็นสก็๊อยหนีตามผู้ชายมา

หรือไถ่ ยะ นีฉัน หลินหวานหวาน อดีตดาวคณะบริหาร มหาวิทยาลัยฟู้ตันนะยะ ถ้าเป็นยุค 2026 ผู้ชายต่อแถวจีบนันยาว ไปถึงหอไข่มุกตะวันออกแล้ว)

“ฉันบริสุทธิ์ใจค่ะ” หลินหวานหวานรีบสวนกลับ แสร้งทำ หน้าตาตื่นตระหนก

“ฉันเป็นแค่เด็กกำพร้าที่ถูกกดขี่ พ่อแม่ฉันเป็นคนงาน โรงงานทอผ้าที่เสียชีวิตในหน้าที่ ฉันมีเลือดชนชั้นกรรมมาชีพเต็ม ตัวนะคะ ไม่ใช่พวกนายทุนศักดินาแน่นอน”

เธองัดเอาศัพท์แสงทางการเมืองยุคนี้ ออกมาใช้อย่าง คล่องปาก (ต้องขอบคุณซีรีส์ย้อนยุคที่ดูมา)

“ถ้าคุณไม่เชื่อ... คุณพาฉันไปที่โรงงานทอผ้าเพื่อตรวจสอบ ประวัติได้เลย แต่... แต่ต้องไม่ใช่ตอนนี้ ตอนนี้พวกนั้นกำลังตามล่าฉันอยู่”

เธอขยับเข้าไปใกล้เขาอีกนิด ส่งสายตาแว่วอน

“สหายโจว... เราทำข้อตกลงทางธุรกิจกันก็ได้ค่ะ ฉัน ต้องการแค่ทะเบียนสมรสเพื่อคุ้มครองความปลอดภัย ส่วนคุณก็ได้สิทธิ์บ้านพัก และฉันสัญญา... สัญญาด้วยเกียรติของยุวชนกอง หน้า... ว่าฉันจะเป็นแม่บ้านที่ดี ดูแลบ้านให้คุณ ทำอาหารให้คุณ

(ถ้ามีวัตถุประสงค์สำเร็จรูปนะ) และจะไม่ยุ่งวุ่นวายเรื่องส่วนตัวของคุณ
เด็ดขาด”

โจวเฉิงมองผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่กล้าต่อรองกับเขาด้วยแววตา
ประหลาดใจ ปกติผู้หญิงยุคนี้จะขี้อาย ไม่กล้าสบตาผู้ชาย แต่
ผู้หญิงคนนี้... แม้จะดูตัวสั้นนั่งงอ แต่แววตาของเธอกลับมีความ
มุ่งมั่นบางอย่างที่เขาอ่านไม่ออก

“แล้วถ้าผมปฏิเสธ?” เขาลองหยั่งเชิง

หลินหว่านหว่านสุดจมุกฟุดฟิด ก่อนจะเงยหน้าขึ้นตอบ
ด้วยน้ำเสียงที่ดูสิ้นหวังแต่แฝงความเด็ดเดี่ยว

“ถ้าสหายโจวไม่ช่วย... ฉันก็คงต้องไปกระโดดแม่น้ำเจียง
เฉิงล้งอายุ ตีกว่าต้องตกเป็นเมียคนแก่คราวพ่อ อย่างน้อย... การ
ตายก็ยังรักษาศักดิ์ศรีของลูกผู้หญิงไว้ได้”

(เฮลลิ! ชูฆ่าตัวตายซะเลย มุกนี้คลาสสิกสุด ๆ ในนิยายฉง
เหยา ผู้ชายยุคนี้ถือเรื่องศักดิ์ศรีจะตาย เขาต้องไม่ยอมให้มีคนตาย
ต่อหน้าแน่)

โจวเฉิงหน้าตึงขึ้นมาทันที

“เหลวไหล” เขาตวาดเสียงดุ

“ชีวิตเป็นของมีค่า ท่านประธานเหมาสอนให้เราต่อสู้ฝ่า

พันอุปสรรค ไม่ใช่ให้หนีปัญหาด้วยความตาย”

“นั่นคุณก็ช่วยฉันสู้สิคะ” หลินหวานหวานสวนกลับทันควัน ทั้งสองจ้องตากันนิ่งท่ามกลางความเงียบของตรอกแคบ ๆ ทันใดนั้น เสียงระฆังบอกเวลาจากหอนาฬิกากลางเมืองก็ดังขึ้นแห่งห่าง บอเวลาบ่ายสามโมงครึ่ง

สำนักงานทะเบียนจะปิดตอนสี่โมงเย็น...

โจวเฉิงกั่มมองนาฬิกาข้อมือเรือนเก่าของตัวเอง แล้วเงยหน้ามองทางออกตรอก สลับกับมองหน้าหญิงสาวที่ยืนทำหน้าที่เหมือนลูกสุนัขหลงทาง

ในที่สุดเขาก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ เหมือนยอมแพ้ให้กับโชคชะตาหรือความรำคาญก็ไม่ทราบได้

“เอาบัตรประจำตัวมาหรือเปล่า?” เขาถามสั้น ๆ

หลินหวานหวานเบิกตากว้าง รีบพยักหน้าเร็ว ๆ ล้วงมือเข้าไปในسابเสื้อตัวใน หยิบเอาสมุดเล่มเล็ก ๆ เก่า ๆ ออกมา

“พกติดตัวตลอดค่ะ ทะเบียนบ้านฉบับจริงก็อยู่กับฉัน ฉันแอบขโมยมาตอนป่าเปลว”

โจวเฉิงกั่มรับสมุดเล่มนั้นมาเปิดดูผ่าน ๆ เห็นชื่อหลินหวานหวาน อายุ 19 ปี สถานะโสด ชนชั้นกรรมมาชีพ

“ดี” เขาเก็บสมุดคืนให้เธอ แล้วจัดแจงเสื้อผ้าของตัวเองให้
เรียบร้อย

“ไปกัน”

“คะ? ไปไหนคะ?”

“ไปสำนักงานเขต” เขาตอบเสียงเรียบ หันหลังเดินนำลือ
ๆ “ก่อนที่ผมจะเปลี่ยนใจ”

หลินหวานหวานยื่นอึ่งไปสามวินาที ก่อนจะฉีกยิ้มกว้างจน
แก้มแทบปริ รีบวิ่งตุ๊กตีกตามแผ่นหลังกว้างนั้นไปติด ๆ

*(เฮส! สำเร็จ! ภารกิจจับผู้ชาย เอ๊ย... ภารกิจหาที่ซุกหัว
นอนเฟส 1 ผ่านฉลุย เตรียมตัวต้อนรับคุณนายโจวคนใหม่ได้เลย
จ้าโลกยุค 80)*

“รอดด้วยค่ะสหายโจว ขาคูณยาวอย่างกับเสาโทรเลข ฉันทัน
ตามไม่ทัน!”

บทที่ 4

วิมานรู่หนูในตำนาน

รถจักรยานยี่ห้อเฟิงหวงสีดำคันใหญ่เคลื่อนตัวผ่านซุ้มประตูเหล็กตัดที่มีสนิมเกาะกรังเข้ามาในเขตที่พักอาศัยของโรงงานเครื่องจักรกลที่ 1 เสียงกระดิ่งจักรยานดังกรังกรังประสานกับเสียงพูดคุยจ้อแจของผู้นอนในยามเย็น

หลินหวานหวานในชุดใหม่ที่เฟิงซื้อมาจากสหกรณ์ (ด้วยคูปองผ้าที่โจวเฉิงกัดพันควักออกมา) นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานด้วยท่าทางสงบเสงี่ยมเรียบร้อย มือเล็กเกาะเอวสอบของสารถิกิตติมศักดิ์ไว้หลวม ๆ ใบหน้าจิ้มลิ้มก้มลงต่ำซ่อนรอยยิ้มเอียงอายตามฉบับกุลสตรียุค 80

(ไอ้โห... ช่วงล่างพีแ่นนมากจะพ้อคุณ ปั่นจักรยานบรรทุกผู้หญิงตัวหนัก ๆ ได้หน้าตาเฉย (แม้เธอจะตัวเบาแต่ก็ใช้ว่าจะไม่หนักเลย) ไม่มีหอบสักแอะ นี่ถ้าเป็นผู้ชายยุค 2026 แค่เดินขึ้นบันไดรถไฟใต้ดินก็ลื่นห้อยแล้วมั้ง แต่เดี๋ยวนะ... เบาะนั่งข้างหลังนี่มันไม้กระดานซัด ๆ เจ็บก้นจะตายอยู่แล้ว โช้คอัพก็ไม่มี ตกหลุมที่ใส่แทบจะไหลมารวมกันที่ตาตุ่ม เมื่อไรจะถึงชะ)

“ถึงแล้ว” เสียงทุ้มต่ำของโจวเฉิงดังขึ้นพร้อมกับรถจักรยานที่ชะลอความเร็วลงและจอดสนิทหน้าตึกแถวทรงกล่องไม้ขีดไฟสูงสี่ชั้น

หลินหว่านหว่านกระโดดลงจากรถ พยายามทรงตัวไม่ให้ขาพับลงไปกองกับพื้น ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมอง “วิมาน” แห่งใหม่ของเธอ

ภาพที่เห็นทำให้ดวงตากลมโตเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย ไม่ใช่ด้วยความประทับใจ แต่เป็นความตะลึงพรึงเพริด

ตึกตรงหน้าคือสิ่งที่คนยุคนี้เรียกว่า “ถงจื่อไหลว” หรือตึกทรงกระบอก มันเป็นอาคารคอนกรีตเก่าคร่ำครึสี่เทาหม่น ผนังภายนอกมีรอยคราบน้ำฝนไหลเป็นทางยาวเหมือนรอยน้ำตาของตึกที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาอย่างโชกโชน ราวตากผ้าไม้ไผ่พาดระเกะระกะอยู่ทุกระเบียง มีทั้งเสื้อกางเกงสีตุ่น ๆ และผ้าอ้อมเด็กปลิวไสวเหมือนธงชาติแห่งความยากไร้

(คุณพระช่วย... นี่มันโลเคชั่นถ่ายหนังผีชัด ๆ ตึกร้างย่านเก่าในเซี่ยงไฮ้ยังดูดีกว่านี้อีกมั้ง ผนังนั่นทาสีครั้งสุดท้ายเมื่อไร ตั้งแต่สมัยราชวงศ์ชิงหรือเปล่า? แล้วดูสายไฟที่พันกันยุ่งเหยิงนั่นสิ ความปลอดภัยระดับติดลบ ถ้าไฟไหม้ขึ้นมาคงไม่ต้องวิ่งหนี ยืน

สวตมนตร์รอเกิดใหม่ได้เลย)

“เชิญครับ สหายหลิน” โจวเฉิงเอ๋ยขึ้นพลาจจุงจักรยานไปจอดที่โรงจอดรถรวมซึ่งมีหลังคาสังกะสีมุงไว้อย่างลวก ๆ เขาล้อกรถด้วยโซ่เส้นหนาปีกราวกับกลัวว่าจักรยานคันนี้จะแปลงร่างหนีไปได้

“คะ พี่โจว” เธอตอบรับเสียงหวาน แสร้งทำเป็นมองไปรอบ ๆ ด้วยความตื่นเต้น

“ที่นี่... ดุ๊กกักตึงเลยนะคะ”

(ดีกะผีนะสิ! เสียงดังยังกับตลาดสด ยายป้าคนนั้นตะโกนด่าลูกเสียงดังลั่นทุ่ง หมาเห่ากันเกรียวกราว น้ำมันมลภาวะทางเสียงซัด ๆ ฉันทนอนหลับลงใหม่เนี่ย คิดถึงห้องนอนเก็บเสียงกระจกสองชั้นที่คอนโดเหลือเกิน)

โจวเฉิงหยิบกระเป๋าผ้าใบเก่าของเธอมาถือไว้ ก่อนจะเดินนำขึ้นบันไดแคบที่มีดสลัว กลิ่นอัปชั่นผสมกลิ่นน้ำมันทำอาหารลอยคลุ้งอยู่ในอากาศ ยิ่งเดินขึ้นสูง เสียงจอแจก็ยิ่งชัดเจนขึ้น

เมื่อขึ้นมาถึงชั้นสาม ซึ่งเป็นชั้นที่ห้องพักของเขาตั้งอยู่ หลินหวานหวานก็ต้องเผชิญกับความเป็นจริงของวิถีชีวิตแบบ “คอมมูน” อย่างจัง